

Afgift, endnu kommr den Afgift, ſom en ſenere Lovgivning frembyder, uden at der ſenere har været Tale om at give Forſkrifter eller gjøre Forandringer med Henſyn til denne Afgift, ſom ikke i og for ſig kan betragtes ſom en Skat, men ſom i alt Fald Forholdene gjorde, at man kunde anſe det for billigt at paalægge. Nærmere ſkal jeg ikke komme ind paa, hvad der ſtaar i umiddelbar Forbindelse med dette Spørgsmaal; men der er dog et Punkt, ſom det — jeg kan ſige for Nødtagslighedens Skyld, ſkjøndt denne Nødtagslighed ogſaa kommer til at gribe noget ind i den Competence, ſom vedkommende Myndighed har — ikke vil være overflødig at henlede Opmærksomheden paa. Den ærede Ordfører har paa Udvalgets Vegne henſtillet de Bemærkninger, ſom Betænkningen indeholder, til Indenrigsminiſterens Overveieſe, men der maa ligge en ſtor Feiltagelſe til Grund herfor. Gaanſte viſt er det Indenrigsminiſtereren, ſom tidligere har meddeelt Reſolution paa ſaadanne Andragender, og det er ogſaa til ham, at man adreſerer den Meddeleſe, ſom ſkal gives; men man maa vel erindre, at, ſkjøndt Indenrigsminiſteren ganſke viſt har Competence til at have med denne Sag at gjøre, ſaa er dette dog kun ſom en ren og bar Skatteſag betragtet. Alt, hvad der ligger under Skatterne, henhører under ham, men denne Afgift har en ganſke ſæregen Karakter. Det forekommer mig ikke, at denne Afgift er en egentlig Skat, men efter dens hele Oprindelſe og navnlig efter den Reſolution, ſom jeg tror, den ærede Ordfører nævnte, nemlig Reſolutionen af 17de Juni 1803, og ſom konfererer med § 14 i Forordningen af 1770, er det en Afgift, ſom er paalagt til Fordel for Fødsſtiftelſen eller, ſom den ogſaa hed, Oplyſningsſtiftelſen, indtil den i 1851 har faaet Navnet: Fødsſels- og Pleieſtiftelſen. Det er alſaa kun, forſaa vidt ſom den har Egenſkab af en Skat, at den vedrører Indenrigsminiſteren; men det, ſom jeg vil henlede Opmærksomheden meget ſtærkt paa, er, at Fødsſels- og Pleieſtiftelſen ikke henhører under Indenrigsminiſteren, men under Kultusminiſteren. Hvis der ſkulde opnaas Noget til Fordel for Bognmændene med Henſyn til Afgiften, ſaa er det alſaa klart, at der desangaaende maa finde en Henvendelſe Sted til Kultusminiſteren — og det forudsætter jeg naturligvis ogſaa, at Indenrigsminiſteren vil gjøre — for at faae Oplyſning om, hvorvidt Indtægterne ved Fødsſels- og Pleieſtiftelſen ere af et ſaadant Omfang, at det kan være muligt for den at give Afſald paa den i en Række af Aar erlagte og ved Noget, der nærmer ſig til Lovgivning, hjemlede Afgift fra Bognmændene; men det, ſom jeg gjentagende maa fremhæve, er, at det forekommer mig ikke, at Indenrigsminiſteren kan have med Sagen at gjøre, uden forſaa vidt ſom man vil ſige, at den for en Del har Karakteren af en Skat, fordi det er Noget, der

ydes; men det Diemed, hvori denne Skat svares, den Stiftelſe, hvortil den ydes, vedkommer ſlet ikke Indenrigsminiſteren, men derimod Kultusminiſteren. Hemed har jeg fremſat de Bemærkninger, ſom jeg har at gjøre med Henſyn til denne Sag.

Sad: Jeg ſkal ikke udtale mig om de Indſtillinger, hvorom hele Udvalget har været enigt, men jeg ſkal derimod paa Mindretallets Vegne ſøge at fremſtille det Standpunkt, paa hvilket det ſtaar med Henſyn til de to Andragender, hvorom der kun er gjort Indſtilling fra Flertallets Side. Det Førſte er Andragendet under Nr. 4 fra 25 Beboere i Holbæk Amts 3die Valgkreds om en Forandring i den kommunale Valglov. Dette Andragende indſtiller Udvalgets Flertal til Henviſning til Indenrigsminiſteren, medens Mindretallet ikke deltager i denne Indſtilling. Jeg vil tilſtaa, at jeg var noget ſpændt paa at høre, hvorledes den ærede Ordfører vilde begunde denne Indſtilling om at henviſe Andragendet til Indenrigsminiſteren, thi det vil jo erindres, at det Lovforſlag, hvortil der ſigtes i Andragendet, har været forhandlet adſkillige Gange her i Thinget, men ſidſte Gang, det blev forhandlet, nemlig i Samlingen 1872—73, afsluttedes denne Forhandling med en Indſtilling netop fra den Side, ſom nu reifer Sagen paany, om, at man tog ſit Lovforſlag tilbage, fordi man ikke mente, at det kunde gjenſemsføres tilfredsſtillende under det daværende Miniſterium. Nu maa jeg tilſtaa, at jeg ikke kan indſe, at Forholdene ſiden den Tid have forandret ſig paa en ſaadan Maade, at det, ſom dengang bevægede Flertallet til at ſtille ſig ſaaledes, nu kan antages at være ryddet til Side. Jeg kan ikke ſe, at den Hindring, ſom dengang laa i Veien for en ſaadan Lovs Gjennemførelſe, nemlig et Miniſterium med andre politiſke Anſtuelſer end det daværende Flertals, nu er ryddet til Side, og jeg kan heller ikke ſe, at den Hindring, ſom laa i den Afſtemning, ſom kunde vides at ville falde i Landſthinget, er ryddet til Side nu. — Fremdeles kan jeg heller ikke ſe, at der fra de Herrer's Side er ſket nogen Antydning af, at den Hindring, ſom var tilſtede fra Flertallets Side derved, at man ikke har været tilbøielig til at ſlaa Noget af paa ſine Fordringer, nu er ryddet til Side. Smidlertid, ſaa vidt jeg ſkjønner efter de Udtalelſer, ſom ere faldne fra den ærede Ordfører, maa Henviſningen jo nærmest blot betyde en Udtalelſe fra Flertallet om, at det ſympathiferer med Indholdet af Andragendet, ſympathiferer med den Lante, ſom laa til Grund for det Lovforſlag, der blev indbragt her i Samlingen 1872—73, og ſom blev ſkudt til Side ved den Dagsorden, ſom jeg omtalte. Forſaa vidt ſkal jeg indrømme, at denne Henviſning utvivlsomt er den mildeſte Form, under hvilken en ſaadan ſympathi-